

Arrest

nr. 116 149 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 27 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 december 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 20 april 2012, nrs. 75 787 en 75 788).

1.3. Verzoekers dienden op 2 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 23 juli 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 30 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 20.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S.(...), Z.(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 17.07.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet konden worden weerhouden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In vijf onderscheiden middelen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. Tenslotte voeren verzoekers aan dat er sprake is van machtsoverschrijding. Verzoekers formuleren hun middelen als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen

van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

In casu is de moeilijkheid dat de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en deze een zeer belangrijke tegenindicatie uitmaken voor de mogelijkheid tot terugkeer.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 17.07.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde psychische moeilijkheden doch deze geen bedreiging vormen voor het leven of de fysieke of psychische integriteit van betrokkene aangezien er medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van de moeder van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van de moeder van verzoekster, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland,

is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaaruitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst aangezien daar behandeling mogelijk is, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terug keer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet zou kunnen toewijzen.

DERDE MIDDEL

Schending van art. 3 EVRM.

Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar maanden na datum en zonder om nieuwe documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, zomaar afwijzend te gaan beslissen.

Door de arts-adviseur wordt zomaar eenzijdig, tégen de stukken die worden voorgelegd door verzoekers, gesteld dat verzoekster kan reizen, zij arbeidsbekwaam zou zijn en zij geen nood zou hebben aan mantelzorg.

Deze eenzijdige beweringen stroken geenszins met de actuele medische problematiek, ook niet met de inhoud der stukken en worden in gene mate ondersteund door welkdanige eigen vaststelling van de arts-adviseur dan ook;

Bij nazicht van het dossier blijkt het laatste medisch attest voor wat betreft de medische toestand waarop de arts-attaché zich beroept te dateren van één jaar voor het advies én bovendien is er nooit enig persoonlijk onderhoud geweest met verzoekster.

In de periode na dit medisch attest is er in de medische toestand onvermijdelijk en onmiskenbaar een zekere evolutie geweest, die ten voile dient te worden meegerekend, en wel in die zin dat de verzoekster steeds in psychologische behandeling is geweest.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst maanden zomaar niets te doen, zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland..

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoekster.

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met de verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het laatste attest en de beslissing één jaar ligt, en er dus geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan;

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoekster gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

De verzoekster bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van het dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake haar actuele toestand door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoekster zijn vastgesteld.

VIERDE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Machtsoverschrijding.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)

Uit de voorgelegde attesten en ook het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die reeel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Door verwerende partij wordt in gene mate aannemelijk gemaakt dat de verzoekster effectief de nodige behandeling zal ontvangen, hoewel dit gezien de voorliggende psychische problematiek primordiaal is om haar leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen.

In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld is een adequate behandeling voor verzoekster in Rusland geenszins gegarandeerd, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft geografische toegankelijk

De arts attaché maakt in zijn verslag terecht de opmerking dat de patiënten de nodige medicatie zelf dienen te betalen, aangezien de overheid die niet ten laste neemt.

De gratis verzorging waarvan verwerende partij gewag maakt in de bestreden beslissing strookt geenszins met de werkelijkheid, waarbij dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is van Dagestan en er geenszins in concreto is aangeduid op welke manier zij enige verzorging kan bekomen, temeer zij van Tjetjeense origine is.

Een verwijzing naar de algemene toestand in Rusland of nog Dagestan volstaat in deze geenszins, temeer verzoekster en haar gezin van Tsjetsjeense origine zijn en geenszins dezelfde rechten kunnen afdwingen als etnische russen.

Er is bovendien sprake van een verregaande corruptie en ook het niveau van de gezondheidszorg is ondermaats.

Dit heeft tot gevolg dat personen die niet kunnen betalen, zomaar uit de boot vallen;

Dit heeft tot gevolg dat personen zoals verzoekers omwille van hun etnische achtergrond zwaar gediscrimineerd worden.

Er is geen enkele garantie dat de ernstige aandoening van de verzoekster zal kunnen behandeld worden en er wordt ook geenszins enig concreet voorstel gedaan terzake.

Een verwijzing naar een beweerde algemene toestand zonder een concreet voorstel, welke dokter, welk ziekenhuis, welke instelling, wanneer beschikbaar, enz is niet afdoende.

Het is algemeen bekend dat er ernstige problemen zijn met de opvang en behandeling van psychiatrische patiënten in Rusland, ook in Dagestan, en het is een regelrechte aanfluiting van de plaatselijke toestand om op basis van algemene verslagen en theoretische beschouwingen de zaken voor te stellen alsof verzoekster bij terugkeer effectieve verzorging en behandeling kan genieten.

In Dagestan zal verzoekster geen verzorging genieten, integendeel het voorwerp uitmaken van vervolging.

VIJFDE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882 J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechten - schendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij er zich niet zomaar kan mee vergenoegen te stellen dat verzoekster wel behandeling zal krijgen, zonder echter enig concreet voorstel te formuleren.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering art. 9 TER VW, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Door verwerende partij diende een onderzoek te gebeuren van alle elementen die relevant zijn, hetgeen niet gebeurd is."

3.2. De vijf door verzoekers aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekers niet het voorwerp uitmaken van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag *"prima facie (...) worden besloten dat de (...) aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist."* (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.5. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissing onderbouwen kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek uiten op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

3.9. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn dus ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM voorziet een bepaalde minimumbescherming en verbiedt niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225 632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96)

geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. De Raad wijst erop dat EHRM oordeelt dat wanneer medische behandeling en sociale/familiale opvang beschikbaar zijn in het land van terugkeer, zelfs indien deze van mindere kwaliteit zijn dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) en zelfs indien dit aanzienlijk veel geld kost (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), er geen sprake is van de “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Het feit dat deze medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een Verdragssluitende Staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

3.11. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 2 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen op basis van de medische problemen van tweede verzoekster. Uit het medisch attest van 8 maart 2010 waarmee voormelde aanvraag vergezeld ging, blijkt dat tweede verzoekster enerzijds een aantal anxio-depressieve symptomen vertoonde die medicamenteus en via psychotherapie werden behandeld en anderzijds rugklachten had die blijken uit een radiologisch onderzoek van de wervelkolom.

3.12. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 17 juli 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“NAAM:

(...)

Geboren op (...) te (...)

Nationaliteit: Rusland

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tót verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.04.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 08/02/2010 van Dr. Spitaels René, dienst radiologie;

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 08/03/2010 van Dr. Bonmapiage, huisarts;

Het medisch dossier bevat attesten dd.19/03/2010 07/09/2011, 08/12/2011 van Kara Khanian, psychologe; Het gaat niet om medische attesten dus zal ik er geen rekening mee houden.

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 17/08/2010 van Dr. Iserentant Cynthia, fysische geneeskunde;

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24/05/2011 van Dr. Van Der Perre, psychiater;

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 07/09/2011 van Dr. Van Der Perre, psychiater;

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 14/09/2011 van Dr. Alardeau, huisarts;

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 07/12/2011 van Dr. Van Der Perre, psychiater;

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 08/05/2012 van Dr. Van Der Perre, psychiater;

Verwijzend naar het medisch attest d.d. 27/07/2012 van Dr. Alardeau, huisarts;

Verwijzend naar het medisch attest ongedateerd van Dr. Alardeau, huisarts;

Verwijzend naar het medisch attest onvolledig van Dr. Alardeau, huisarts;

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat deze 41-jarige vrouw lijdt aan chronische lage ruglast. De radiografie van de wervelkolom kon geen significante afwijkingen aan het licht brengen buiten wat artrose en wat licht discuslijden L1-L2. Er is uitgesproken overgewicht met abdominale ptose en ten gevolge daarvan belangrijke lumbale hyperlordose (kromming van de lage rug met te holle rug). Er zijn spiercontracturen. Er is geen neurologische uitval, de zenuwbanen zijn vrij. Betrokkene moet kinesitherapie krijgen om haar houding te verbeteren. Ze zal dagelijks thuis moeten oefenen en ze moet vermageren. Een infiltratie thv de kleine ruggewrichtjes zou kunnen overwogen worden indien de kine en het vermageren onvoldoende soelaas brengen. Dit kan uitgevoerd worden door een orthopedist. Het gebruik van een ontstekingsremmer bv. Ibuprofen kan periodisch medisch vereist zijn.

Betrokkene lijdt sinds 2010 aan een angstige depressie tgv traumata. Betrokkene heeft psychotherapie en psychiatrische opvolging nodig. Ze neemt ook psychofarmaka: in 2010-2011: Paroxetine (=antidepressivum), Clozan (=clotizepam =benzodiazepine =kalmeer- en slaapmiddel), Trazolan(=trazodone), Loramet (=lormetazepam). Volgens de behandelende psychiater kan betrokkene in haar herkomstland niet bijgestaan worden omdat er daar geen vrije meningsuiting is en betrokkene geremd zou zijn in haar therapie. Of betrokkene persoonlijk gevaar zou lopen bij terugkeer, werd beoordeeld door een andere instantie en maakt geen onderwerp uit van dit advies.

Betrokkene kan reizen. Zij is arbeidsbekwaam. Zij heeft geen nood aan mantelzorg.

De vraag stelt zich naar de beschikbaarheid van psychiatrische en psychotherapeutische zorgen en psychofarmaca.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in de Russische Federatie meer specifiek de deelrepubliek Dagestan.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank1 :

o van International SOS2 van 18/02/2013 met uniek referentienummer 4628.

o van International SOS3 van 12/01/2012 met uniek referentienummer 3804.

o Van International SOS van 23/10/2012 met uniek referentienummer 4417.

Uit deze informatie blijkt dat betrokkene kan opgevolgd worden door een huisarts, een psychiater en door een psychotherapeut. Traumaspecifieke therapie is beschikbaar in Dagestan.

Dit kan in het Republic Psychiatrie dispensary 57 B Shota Rustaveli str.Makhachkala, Dagestan.

Ais de rugproblemen zouden verergeren kan betrokkene een orthopedist consulteren in het Republican Clinical Hospital in Makahchkala Lyakhova str47 te Makhachkala.

Wat de medicatie betreft:

Trazodon=beschikbaar zie medcoi 3804 nr 13 Paroxetine=beschikbaar zie medcoi 3804 nr 9

Lormetazepam: een équivalent (orazepam is beschikbaar: zie lijst geneesmiddelen Rusland
Clotiazepam: equivalenten zoals nitrazepam en oxazepam zijn beschikbaar: zie lijst geneesmiddelen Rusland

Ontstekingsremmer bv Ibuprofen zie medcoi 4417 nr 9

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland (Dagestan).

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering (OMS) - (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastingsinkomsten en andere bronnen. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. De gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekering-kaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij. De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats."

3.13. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op grond van hogervermeld advies dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond moest worden verklaard omdat "niet bewezen (is) dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een

inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)".

3.14. In hun middel stellen verzoekers in wezen dat geen standpunt wordt ingenomen over de vraag in welke mate de actuele psychische aandoening zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen volgens hen van belang is omdat de problemen van tweede verzoekster verband houden met de traumata in haar land van herkomst.

3.15. De Raad merkt echter op dat in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, nergens in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 april 2010 noch in de talrijke medische attesten die dateren uit de periode van februari 2010 tot juli 2012 wordt gesteld dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor verzoekster risicovol is omdat de oorzaak van de traumata zich aldaar zou bevinden. In het attest van dr. B. van 8 maart 2010 wordt weliswaar in het algemeen gesteld dat *"les risques pour la santé du patient en cas de retour au pays d'origine" "catastrophiques"* zijn, maar de redenen voor deze catastrofale toestand worden niet verduidelijkt. In een ongedateerd medisch attest van dr. A. staat vermeld dat er een onmogelijkheid is om naar het land van herkomst terug te keren omdat er geen *"liberté de parole"* zou zijn. In het medisch advies wordt hierover terecht gesteld dat het onderzoek naar eventuele problemen die te maken hebben met de schending van de vrijheid van meningsuiting niet het voorwerp uitmaken van onderhavig onderzoek. Verzoekers kunnen in elk geval niet worden bijgetreden waar zij stellen dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen zouden zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland. Verzoekers kunnen bijgevolg bezwaarlijk beweren dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door geen rekening te houden met een specifiek aspect van de problematiek dat als dusdanig niet ondersteund wordt door de aangeleverde stukken.

3.16. In weerwil van de beweringen van verzoekers over de gevolgen van een eventuele terugkeer wordt in de medische attesten van dr. V.D.P. van 24 juli en 7 september 2011 gesteld dat er sprake is van een *"évolution et pronostic de la pathologie"* die als *"Favorable"* wordt omschreven indien er *"psychothérapie"* beschikbaar is. In hun vierde middel suggereren verzoekers dat de resultaten van het onderzoek van de arts-adviseur met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen niet stroken met de werkelijkheid. Zij stellen dat personen van Tsjetsjeense origine niet dezelfde rechten kunnen afdwingen als de Slavische bevolking, dat er sprake is van verregaande corruptie en dat het niveau van de zorgen ondermaats is en dat er in de Russische Federatie ernstige problemen zijn met de opvang en behandeling van psychiatrische patiënten. De Raad merkt op dat verzoekers hun betoog over de inadequate (psychische) zorgen in de Russische Federatie niet in het minst ondersteunen met een begin van bewijs. De kritiek van verzoekers op het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling in de Russische Federatie en meer specifiek in Dagestan, dat gebeurd is conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, berust louter op blote beweringen die niet van aard zijn om de concrete vaststellingen van de arts-adviseur, die gestoeld zijn op objectieve informatie, aan het wankelen te brengen en zijn evenmin van aard om een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekers beweren dat er geen concrete voorstellen werden gedaan, maar in het advies, dat samen met de bestreden beslissing werd betekend, staan concrete plaatsen en adressen vermeld waar de noodzakelijk geachte behandeling kan worden verkregen.

3.17. Verder menen verzoekers dat de stelling dat tweede verzoekster arbeidsbekwaam zou zijn en geen nood zou hebben aan mantelzorg ingaat tegen de stukken. Verzoekers duiden niet in het minst aan uit welke stukken zou blijken dat tweede verzoekster als arbeidsonbekwaam zou moeten worden beschouwd of op grond waarvan de nood aan mantelzorg kan worden vastgesteld. De beweringen van verzoekers missen dus feitelijke grondslag. Tevens menen verzoekers dat er in de medische toestand van tweede verzoekster onmiskenbaar een zekere evolutie is geweest tussen het laatst neergelegde medisch attest en het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden. Waar verzoekers zich beklagen over het feit dat er geen nieuwe documenten werden opgevraagd, wijst de Raad erop dat in het kader van de zorgvuldigheidsplicht het bestuur zijn taak maar naar behoren kan vervullen als de betrokkene de nodige informatie verstrekt (cf. RvS 22 januari 1996, nr. 57.695). Bovendien blijkt uit de wijze waarop artikel 9ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet is gelibelleerd dat het aan de vreemdeling toekomt *"alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte"* over te maken. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij het medisch dossier van tweede verzoekster na juli 2012 nog zouden hebben geactualiseerd, zodat de beslissingnemende overheid niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met informatie over eventuele evoluties van de aandoening die niet ter kennis werd gebracht. Naar

aanleiding van de opmerking van verzoekers dat er geen persoonlijk gesprek aan de afwijzingsbeslissing voorafging, merkt de Raad op dat noch de zorgvuldigheidsplicht, noch artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereisen dat er een persoonlijk gesprek met de betrokkene zou plaatsvinden. Uit het betoog van verzoekers kan niet worden besloten dat de arts-adviseur bij het opstellen van zijn advies of de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig te werk zouden zijn gegaan of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond moest worden verklaard.

3.18. Waar verzoekers verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Dagestan, wijst de Raad erop dat verzoekers nalaten om concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) en deze situatie niet in verband brengen met de medische problematiek van tweede verzoekster, zodat zij geen schending van artikel 3 en het EVRM aannemelijk maken. Bijkomend stipt de Raad aan dat in het kader van de bestreden beslissing enkel de behoefte aan internationale bescherming omwille van medische redenen wordt onderzocht, doch niet de overige gronden die aanleiding kunnen geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen terugleiding naar Dagestan inhoudt, zodat verzoekers' betoog voorbarig is.

3.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 5 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond. Er is evenmin sprake van machtsoverschrijding of van een schending van de rechten van verdediging.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN